

קרח ומובילים לדמשק הבירה מזה ולצפת בירת הגליל מזה. באותם ימים היה זה בודאי המקור העיקרי ואולי הבלעדי לאספקת קרח.

ניצלנו את ההזדמנות ליהנות משלג החרמון וראשית חכמה בישלנו תה כולו על טהרת השלג; ולא עוד אלא שהצלחנו גם להביא גוש קרח הביתה למטולה. משנתפזרו ערפילי הבוקר, פנינו להזין עינינו במראות משני עברי ההר.

מצידו האחד השתרעה לה רבוצה בשלוות הבוקר, דמשק העיר. ומעבר מזה — כל הארץ לפנינו כעל כף היד. הכנרת כל-כך קרובה והיישובים — קטנים ודלילים אמנם — אבל כולם שלנו, כולם מוכרים וידועים לנו. וטוב ומרגש היה לעמוד על ראש החרמון ולהצביע משם על נקודה זו או אחרת בארץ.

אחרי שעשינו כמה שעות טובות ויפות על החרמון, התחלנו גולשים ויורדים במורד ההר בדרכנו הביתה, אבל לא בטרם השארנו עקבות הביקור. אי מאין צץ דגל והונף בראש גל אבנים גבוה. המורה זוטא, איש ירושלים, נטל פיסת ניר, רשם הצהרה ובה כתוב לאמור: "זכינו לעלות אל ראש החרמון ולהניף בו את דגלנו". על הצהרה זו חתמנו כולנו. הפתק הוכנס לתוך בקבוק והוטמן בגל האבנים.

"כבשנו" את החרמון !!
אך בכך לא תמה הפרשה. הפתק הגיע איכשהו אל שלטונות דמשק ואלה מיהרו להריץ שאילתא אל השלטון המנדטורי בירושלים, ולבקש הסבר על בולמוס ההתפשטות של היהודים.